

Zsille Gábor

Visszavedleni

Jó lenne eltávolodni az irodalomtól,
visszavedleni átlagos emberré,
átlagos életmóddal, olvasmányokkal.
Jó lenne kiszellőztetni a fejem,
hogy úgy mondjam, megtisztulnom,
nem szektás alapon szabaddá tenni
a rabláncon tartott tudatom.
Úgy kellene élni, hogy nincsen
korrektúra és PDF, sem lapzárta,
sem kényszeres szöveggondozás,
nem hallatszik az esztéta tolvajnyelv,
és távol jár minden dilettáns.

Úgy kéne megint élnem, mint régen.
Ha azt a szót láttam leírva: forrás,
erdei vízcsobogás jutott eszembe,
és nem a kecskeméti folyóirat.
Ha egy mondatban az állt, hogy *életünk*,
a szerelmemmel közös otthont láttam,
de nem a szombathelyi főszerkesztő
inkább csak borosta, rőtes szakállát.
És ugyanígy rab lett még jó néhány szó:
holmi, műhely, jelenkor, liget. Viszont
úgy kell élnem, hogy azt hallva: hitel,
kizárólag Csoóri Sándor lapjára gondoljak.

Aranyos

Egy napon születtem Arany Jánossal.
Hány éven át nem írtam meg ezt versben.
Talán azért, mert ez már magában vers.
(Fogadni mernék erre egy ezresben.)

Vagy talán azért, mert nagyképű lenne.
Hiszen van ebben valami pimaszság.
Egy napon lenni magyarrá Arannyal.
Oly napon hátszél, mint dugóban a buszsáv.

Ugyanazt a nyelvet beszélem, mint ő.
Pontosabban annak torz utánzatát.
Kései utódként csak ezt érzem én.
Egy gazdátlan kutyán a magány szagát.

Egy napon születtem Arany Jánossal.
Vagyis március hó második napján.
Nem sikerülhet a nyomába érnem.
S hogy bajuszom silány, az még csak hagyján.

Sipos Éva: Egjedül (gyapjú, selyem, 180x135 cm)

